

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.681/2013/9.szám

A Kúria a Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Orosz V. Ügyvédi Iroda által képviselt Magyar Nemzeti Bank, mint a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének jogutódja alperes ellen felügyeleti jogkörben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Törvényszéken 28.K.34.418/2011. számon indult perben, a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2013. június 13. napján kelt 1.Kf.650.057/2013/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 23. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.057/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2007. évi CXXXVI. törvénnyel (a továbbiakban: Pmt.) összhangban előírt rendszeres adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése során, a felperes 2011. október 4-i adatszolgáltatására tekintettel, az alperes eseti adatszolgáltatást írt elő.

A felperes 2011. október 11-i és 17-i adatszolgáltatása alapján az alperes azt állapította meg, hogy a felperes a 2011. október 4. és október 17. közötti időszakban a személyesen meg nem jelent ügyfelek esetében az ügyfél-átvilágítás során az azonosítás szabályait nem tartotta meg, több olyan ügyfélének nyújtott befektetési szolgáltatási tevékenységet, akiknél nem került sor személyes megjelenés keretében ügyfél-átvilágításra, és akik tekintetében a felperes nem rendelkezett az adott ügyfél Pmt. 7.§

(4) bekezdésében meghatározott okirat olyan hiteles másolatával, ami megfelel a Pmt. 14.§ (3) bekezdésének. A nem jogszabályszerűen azonosított ügyfelek száma 2011. október 10-én 15.834 fő, október 17-én 15.788 fő volt.

Az alperes a JÉ-III-50061/2011. számú határozatában az azonosítás nem jogszabályszerű volta miatt az 1. pontban a Pmt. 35.§ (1) bekezdés d) pontja alapján kötelezte a felperest, hogy haladéktalanul hagyjon fel a pénzmosás megelőzésével és megakadályozásával összefüggésben fennálló jogszabálysértő gyakorlatával, és ezzel egyidejűleg a jogellenes állapot megszüntetése érdekében haladéktalanul azonosítsa a nem jogszabályszerűen azonosított ügyfeleit.

A 2. pontban az alperes a Pmt. 35.§ (1) bekezdés e) pontja alapján 1.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a felperest. A bírság kiszabása során figyelembe vette, hogy az adatszolgáltatással lefedett időszakban a felperes ügyfeleinek 90%-ot meghaladó hányada a Pmt. keretrendszerében hiányosan azonosítottak minősül.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét. Indokolása szerint az alperes határozatában csak rögzítette a felperes által közölt adatokat. Nem sértette meg a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (6) bekezdés szerinti bizonyítási elvet. Ha az ügyfél nem jelent meg személyesen az azonosítás és személyi azonosság igazoló ellenőrzése céljából, a Pmt. 7.§ (2)-(3) bekezdésében meghatározott adatokat a 14.§ (2) bekezdésében meghatározott kör által kiállított hitelesítéssel ellátva kell beszerezni: ennek a felperes nem tett eleget, és nem élt az alperes 2010. március 19-én kelt 20848-4/2010. számú állásfoglalásában (a továbbiakban: Állásfoglalás) javasolt Pmt. 18.§-ában biztosított lehetőséggel sem. Az eldöntendő kérdés jogkérdés volt, amiatt nem került sor igazságügyi szakértő kirendelésére.

Az alperesi határozat rendelkező része és indokolása egységes, abból egyértelműen megállapítható, mit vár el az alperes.

Az elsőfokú ítélet tartalmazza azt is, hogy a felperes keresetében csak a bírság jogalapját vitatta, annak mértékét nem.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság jogerős ítéletében helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az uniós normákkal harmonizáló Pmt. 11.§ (2) bekezdés 7.§, valamint 14.§, ezen belül különös tekintettel a 14.§ (3) bekezdésére a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a Pmt. rendelkezései teljesen világosak és egyértelműek: csak azok a megbízáskor jelen nem lévő személyek lehetnek a felperesnek jog szerinti ügyfelei, akik tekintetében rendelkezik a Pmt. 14.§ (3) bekezdése szerinti okiratokkal. Az azonosítás és azok igazoló ellenőrzése valóban két egymással nem azonosítható mozzanat, de egy adott pillanatban, még

pedig a megbízás teljesítésekor mind kettőnek egyidejűleg fent kell állni. A megbízás teljesíthetősége szempontjából a két szakasz egy egységet alkot, az azonosítás és az igazoló ellenőrzés egymástól elválaszthatatlan részelemet képez. Az időközben bekövetkezett jogszabályi változás a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§ alapján nem vehető figyelembe, és egyébként is csak a kötelezően beszerzendő okiratok körével kapcsolatban tartalmaz változást, ami nem érinti az azonosítás és annak igazoló ellenőrzése egységét. A Pmt. részben ellenőrzött ügyfélről nem rendelkezik, ezért a kötelezően rögzítendő adatok tekintetében a Pmt. 14.§ (3) bekezdés szerinti okiratnak rendelkezésre kell állnia. Ellenkező esetben a pénzügyi szolgáltató bármilyen adatot rögzíthetne anélkül, hogy annak valóságtartalmáról meggyőződne. Az adatokat nem csak, hogy általában kell rögzíteni, hanem a Pmt. 7.§ (1) bekezdésének megfelelően. Az azonosítás egy aktív cselekmény, melynek célja az ügyfél személyének megállapítása és annak elismerése, hogy az illető ügyfél valóban az okiratokban rögzített adatokkal rendelkező személy. Az azonosítás tehát nem pusztán adatrögzítés. Ezt jól mutatja az is, hogy a Pmt. 7.§ (2) és (3) bekezdései szerint az azonosítás során kell a meghatározott adatokat rögzíteni. A Pmt. 14.§ (3) bekezdésében megjelölt okiratok hiányában az ügyfél nem minősül teljeskörűen és jogszabályszerűen azonosítottnak. A más hazai vagy külföldi szolgáltató által végzett azonosítás és ügyfél átvilágítás eredményét csak a Pmt. 18.§-ában meghatározott feltételek teljesítése mellett lehet elfogadni.

Az adatközlésnek az alperesi kötelező határozat alapján kellett eleget tennie a felperesnek. A kért adatokat a felperes megadta, azokat az alperes joggal vette tényállása megállapításának alapjául. Elírásra vagy számítási hibára a felperes nem hivatkozott, az alperesi határozatban megjelölt számadatok megegyeznek a felperes által feltüntetett adatokkal: ennél fogva iratellenesség sem a határozat, sem az elsőfokú ítélet tekintetében nem állapítható meg. Az adatokat felperesnek a rendelkezésre álló iratok alapján egyszerű számbavétellel kellett teljesítenie, ennek elmulasztására, mint a tényállást jogsértő módon történő feltárásának hiányára ezért alappal nem hivatkozhat. A tényközlési kötelezettségre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a felperes által felajánlott valamennyi bizonyítást. A felperes az ügyfél-azonosítás és az ügyfél-azonosító adatok igazoló ellenőrzése közötti éles határra hivatkozással indítványozott bizonyítást, e megkülönböztetés alapján nyert számadatok azonban a jogvita elbírálása szempontjából irrelevánsak. Ezen kívül a CD, DVD vagy más okiratok alapján sem szakkérdésben kellett volna állást foglalni, hanem törvény által megkívánt okiratok teljes körével rendelkező és azokkal nem, vagy nem teljes körűen rendelkező ügyfeleket kellett volna össze számolni. Ezen speciális szakértelmet nem igénylő matematikai művelet a felperes feladata

lett volna, ennek ellenére még a másodfokú eljárásban sem jelölte még pontosan, hogy ténylegesen hány ügyfelet nem azonosított jogszerűen. A ténykérdésre és a bizonyítással elérni kívánt felperesi célra tekintettel a közelebbről meg sem jelölt szakértő igénybevétele, továbbá a CD, DVD beszerzése, illetve a más okirati bizonyítás lefolytatása teljes egészében indokolatlan és szükségtelen lett volna.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság elbírált a felperes másodlagos az alperesi határozat rendelkező része 1/ pontjának határozatlanságára vonatkozó kereseti kérelmét, az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 335/A.§ (1) bekezdés szerinti határidőn belül nem vitatta a bíróság összecszerűségét, a 4. sorszámu jegyzőkönyv 5. oldal 3. bekezdésében foglalt nyilatkozata szerint nem kérte ebben a körben a megváltoztatást, nem hivatkozott a Pp. 339/B.§ megsértésére. A felperes a bíróság jogalapját vitatta. Kifejezett kereseti kérelem hiányában az összecszerűség kérdése már nem volt vizsgálható, ennél fogva a felperes jóhiszeműségével, illetve az alperes által kiadott egyedi Állásfoglalással, annak értelmezésével kapcsolatos felperesi fejtegetés nem bírt relevanciával. Az adatok, mint tények közlése tekintetében a felróhatóság vagy annak hiánya a jó vagy rosszhiszeműség értelmezhetetlen tudati kategória.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte, másodlagosan pedig a másodfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalra utasítását indítványozta. A felülvizsgálati kérelmének indokait hat pontban foglalta össze.

A I. pontban kifejtettek szerint az alperesi határozat 1/ pontjára vonatkozó kereseti kérelméről az ítélet nem rendelkezett. Téves a másodfokú bíróságnak azon megállapítása, hogy erre sor került. A Pp. 213.§ (1) bekezdésének való megfeleléshez ugyanis nem elégséges, hogy az ítéletből levezethető legyen a bíróság „állásfoglalása”.

A felülvizsgálati kérelem II. pontja szerint iratellenes az a megállapítás, hogy az alperesi határozat a felperesi adatszolgáltatáson alapul. A lényeges elem az, hogy az alperesi határozat azon megállapítása, miszerint a felperes ügyfeleinek 90%-ot meghaladó többsége hiányosan azonosítottnak minősül a Pmt. keretrendszerében, nem felel meg a valóságnak. Az, hogy az alperesi határozat jobbra a felperes adatszolgáltatásával azonos számjegyeket tartalmaz, mit sem ér akkor, ha alperes nem arra

vonatkoztatta, amelyekre a felperes nem nyilatkozott. Más megítélése alá tartozik ugyanis az az eset, amikor szolgáltató az ügyfeleit hiányosan azonosítja, mint az, ha az egyébként azonosított ügyfelei kapcsán az igazoló ellenőrzést követően beszerzett egyes okiratok valamely formája hiányzik. Azzal hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság elmulasztotta annak értékelését, hogy az alperesi határozat a felperesi adatszolgáltatás félreértésén alapul, megsértették a Ket. 50.§ (1) bekezdés és (6) bekezdéseit.

A III. pontban a felperes az ügyfél azonosítás fogalmának jogsértő értelmezésére hivatkozott. Nem a felperesi adatszolgáltatás volt hibás, hanem annak alperesi értelmezés, az hogy igazoló ellenőrzésbeli hiányosságot tévesen ügyfél-azonosítási hiányossággként értékelte. A másodfokú bíróságnak azon megállapítása, hogy az azonosítás nem merül ki pusztán adatrögzítésben, téves, tekintettel a Pmt. 3.§ b) pontjára, amely az adatok írásban történő rögzítéséről szól. Ügyfél átvilágításán belül az azonosítás fázisa valójában kimerül az adatrögzítésben. A helyes értelmezés az, hogy ha egy ügyfél vonatkozásában a Pmt. 7.§ (2)-(3) bekezdése szerinti adatok teljes körűen rögzítésre kerültek a szolgáltató nyilvántartásában, akkor az az ügyfél teljes körűen és jogszabályszerűen azonosítottnak minősül. A Pmt. 14.§ (3) bekezdését kielégítő formai követelmények betartásának hiánya legfeljebb az igazoló ellenőrzés (vagyis az ügyfél átvilágítás másik fázisa) keretében lett volna értékelhető. A személyazonosító igazolványok másolatai a felperes rendelkezésére álltak, csupán azok formai követelményei körében merülhettek volna fel kifogások.

A felülvizsgálati kérelem IV. pontjában a felperes az általa indítványozott bizonyítás jogellenes mellőzésére hivatkozott. Azzal, hogy az eldöntendő kérdést az elsőfokú bíróság jogkérdésnek minősítette, megsértette a Pp. 163.§ (1) bekezdését, és 3.§ (2) bekezdését. A felperes vállalt okirati bizonyítását az elsőfokú bíróság indokolás nélkül elutasította. A jogerős ítélet alaptalanul hivatkozott arra, hogy ezek a számadatok a jogvita szempontjából irrelevánsak lennének, ugyanis az ügy eldöntése szempontjából kulcsfontosságú tény, hogy a felperesnek hány azonosítatlan ügyfele volt. A másodfokú bíróság ezen eljárása is sérti a Pp. 163.§ (1) bekezdését. Hivatkozott a BH 1996.478. számú döntésre. Ismételten hivatkozott arra, hogy az első és másodfokú bíróságok ügyfél-azonosítás és az igazoló ellenőrzés elválaszthatatlanságáról vallott nézetét maga a jogszabályszerző cáfolja.

A szakértői bizonyítás körében a másodfokú bíróság tévesen állítja azt, hogy a speciális szakértelmet nem igénylő matematikai művelet bemutatása a felperes feladata lett volna. A felperes számítógépes rendszerében való eligazodás a nyilvántartó rendszerek ismeretét igényli, amelyhez a befektetési szolgáltatók ügyfél nyilvántartási

rendszerében jártas a szakértő bevonása lett volna célszerű. Azzal azonban, hogy erre nem kapott módot, és ezt indokolás nélkül utasították el, sérült a Pp. 221.§ (1) bekezdés második mondatának utolsó fordulata. A másodfokú bíróság álláspontja egyébként a Pp. 336/A.§ (2) bekezdését is megsértette, lévén hivatalból indult eljárásról szó.

Még mindig a IV. pontban adta elő a felperes, hogy bizonyítási indítványa kapcsán azért használta „a néhány tucat ember” illetve „a nagyságrendekkel kevesebb” fordulatot a hiányosan azonosított ügyfelek valós számára nézve mert, a jogalkalmazói bizonytalanság uralkodik a tekintetben, hogy teljes körűen azonosítottak minősülnek-e azok a külföldi ügyfelek, kiknek azonosító iratai nem tartalmazzák az adott személy anyjának nevét, amelyet a Pmt. a rögzített adatok körében kötelezően megkívánt. Ezen bizonytalanságot felperes kifejezett kérése ellenére sem volt hajlandó az alperes eloszlatni. Nincs a Pp-ben olyan rendelkezés, amely azt várná el a bizonyítást indítványozó féltől, hogy darabszámba pontosan megmondja, hogy az általa indítványozott bizonyításnak mi lesz az eredménye, az elvárással a bíróság megsértette a Pp. 163.§-át.

A IV. pontban a felperes végül a szakértő közelebbi megjelölésének hiányára vonatkozó jogerős ítéleti megállapítást vitatta, mert a Pp. szerint nem terheli ilyen irányú kötelezettség.

A felülvizsgálati kérelem V. pontja a jóhiszeműség jelentőségének jogsértő ignorálására hivatkozott, mivel a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. tv. 61.§ (4) bekezdés g) pontja szerint ezt az intézkedés során figyelembe kell venni. Ehhez képest a másodfokú ítélet jogszabálysértően rögzítette, hogy a jó vagy rosszhiszeműség értelmezhetetlen tudati kategória.

A felülvizsgálati kérelem utolsó, VI. pontjában a felperes előadta, azzal, hogy álláspontja szerint a bíróság összecszerűsége nem volt vitatott, a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 336.§-át.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását indítványozta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a rendkívüli jogorvoslatot a felülvizsgálati kérelem, csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, a Pp. 272.§ (2) és 275.§ (2) bekezdéseinek megfelelően a jogerős ítéletre nézve folytatja le. Az alperesi határozat és a nem jogerős elsőfokú ítélet jogszabálysértéseit a Kúria csak áttételesen, a jogerős ítélet tükrében vizsgálhatja.

A felülvizsgálati kérelem I. pontjának értékelése során a Kúria arra volt tekintettel, hogy a közigazgatási perek ítéletének rendelkező részére nézve a Pp. XX. fejezetének speciális előírásai következtében eltérő szabályok érvényesülnek, mint a polgári peres eljárás általános szabályainak hatálya alá tartozó ítéleteknél. A közigazgatási perek ítéleteinek rendelkező része ugyanis a Pp. 339.§ (1) bekezdésének szigorú keretei következtében önmagában nem képes megjeleníteni az ítéletből származó joghatásokat. A közigazgatási perben fokozottan érvényesül az ítélet rendelkező része és az indokolás közötti összhang követelménye. Az, hogy a felperes keresete teljes körűen, vagy csak részben volt alapos, a tényállástól függően, nem minden esetben jeleníthető meg a rendelkező részben, csak az indokolás alapján vonható le a következtetés. Ugyanígy, az új eljárás elrendelése esetén is csak az ítélet indokolása tartalmazza azokat a szempontokat, amelyek - a Psztv. 36.§-a folytán alperesre is arányadó módon - a Ket. 109.§ (4) bekezdésének a megfelelően kötik az eljáró hatóságot. A kereset elutasítása esetén is csak az indokolás áttekintését követően állapítható meg, hogy a bíróság elbírálta-e valamennyi kereseti indokot, vizsgálta-e valamennyi felperes által hivatkozott jogszabálysértést (KGD2004. 79.) azaz a Pp. 213.§ (1) bekezdésének megfelelően kimerített-e valamennyi kereseti kérelmet.

A közigazgatási per speciális szabályai következtében a jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy a kifejtett indokokkal az elsőfokú bíróság elbírálta a felperes másodlagos kereseti kérelmét.

A közigazgatási perben a bírósági felülvizsgálat kereteit a keresetlevélben előadott indokok határozzák meg, a Kúria ebben az összefüggésben vizsgálta a felülvizsgálati kérelem IV. és V. pontja szerintieket. A felperes által előadottak az alkalmazott szankciók kérdését veti fel: a felperes jóhiszeműsége, az alperesi Állásfoglalására való hivatkozása az alkalmazott szankció típusának és mértékének vitatásával összefüggésben értékelhető.

A felperes azonban erre irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő. A felperes keresetében az alperesi Állásfoglalásra a tényállás hiányossága körében hivatkozott, a szankció mértékét pedig kifejezett nyilatkozata szerint nem vitatta. Felperes fellebbezésében már utalt a 4. sorszámú előkészítő iratára, ahol összefüggésbe hozta az Állásfoglalást az alperes által alkalmazott intézkedéssel. Azonban ez az előadást sem feleltethető meg a Pp. 3.§ (1) bekezdése szerinti kérelemnek, továbbra is a jogalap körében maradó, az alperes téves jogi minősítésére vonatkozó előadás volt.

A jogalap és az alkalmazott jogkövetkezmény elkülönült, szabályozásukban is különböző tartalmi elemei a közigazgatási határozatnak. A felperes által hivatkozott többen a kevesebb elv

csak a jogalap irányából hat: az alperesi határozat jogalapját eredménnyel vitató kereseti kérelemnél, jogalap hiányában a jogkövetkezmények sem állnak meg. A jogalap helytálló volta esetén azonban a jogkövetkezmény csak akkor lehet tárgya a bírósági felülvizsgálatnak, ha erre kifejezett kereseti kérelem vonatkozik.

A másodfokú bíróság tehát helytállóan állapította meg, hogy a jogkövetkezményre vonatkozó kifejezett kereseti kérelem hiányában a jó- vagy rossz hiszem nem volt releváns, és ennek következtében, hangsúlyozottan a perbeli esetben az sem kifogásolható alappal, hogy a felperes által teljesített adatszolgáltatás kapcsán értelmezhetetlennek tekintette a tudati elemeket.

A felperes a felülvizsgálati kérelem II. pontjában a tényállás iratellenességére vonatkozó előadását arra alapította, hogy az alperes az igazoló ellenőrzés szempontjából problematikus ügyfelekre vonatkozó számot a hiányosan azonosított ügyfelek számaként azonosította.

A Pmt. 14.§ (1) bekezdése alapján a szolgáltató az azonosítás során a 7.§ (2)-(3) bekezdésében meghatározott valamennyi adatot köteles rögzíteni, ha az ügyfél nem jelent meg személyesen az azonosítás és a személyazonosság igazoló ellenőrzése céljából. A 14.§ (2) bekezdés szerint a fokozott ügyfél átvilágítás során a személyazonosság igazoló ellenőrzése érdekében az ügyfél köteles a szolgáltató részére benyújtani a 7.§ (2)-(3) bekezdésében meghatározott adatot tartalmazó, a 7.§ (4) bekezdésében meghatározott okirat hiteles másolatát. A 14.§ (3) bekezdése azt határozza meg, hogy a (2) bekezdésben megjelölt okirat hiteles másolata mely esetekben fogadható el az azonosítás és a személyazonosság igazoló ellenőrzése teljesítéséhez.

A szolgáltatónál személyesen meg nem jelenő ügyfelekre vonatkozó fokozott ügyfél átvilágítás intézményének alkalmazása esetén valamennyi általános ügyfél-átvilágítási intézkedés elvégzése kötelező, és azok mellett sor került további speciális intézkedések végrehajtására. Az alperes az eseti adatszolgáltatás elrendelésével arra kérdezett rá a felperesnél, hogy a 2011. október 4-i adatszolgáltatás fokozott ügyfél-átvilágítás adatmezőiben feltüntetett ügyfelek tekintetében rendelkezik-e a Pmt. 14.§ (3) bekezdésének megfelelő hiteles okirati másolatokkal. Azt, hogy a saját maga által közölt adatokat miért kellene másként értelmezni, a felperes nem mutatta be, a személyesen meg nem jelent ügyfelekre vonatkozó adatok álláspontja szerinti, az érintett időszakokra vonatkozó eltéréseit nem dolgozta ki. A jogerős ítélet helytállóan tekintette irányadónak a teljes felperesi adatközlést.

A Kúria itt utal arra, hogy a felperes által hivatkozott ügyfél-azonosítás és az ügyletet kötő ügyfelek igazoló ellenőrzése közötti

különbség a fokozott ügyfél-átvilágítás szabályainak tükrében valóban irreleváns. Az adatok igazolását, azok mikéntjét mind az azonosítás, mind a személyazonosságot igazoló ellenőrzés során meg kell tartani. A Pmt. 3.§ szerinti értelmező rendelkezéseinek általános szabályai a fokozott ügyfél-átvilágítás során csak a Pmt. 14.§ szerinti többlet tartalommal alkalmazhatók.

A Pmt. 14.§ speciális szabályainak következtében a Kúria a személyesen meg nem jelenő ügyfelek esetén a felperes felülvizsgálati kérelem III. pontja szerinti, az ügyfél-azonosítás fogalmára vonatkozó érvelését sem osztja. A Pmt. csak a teljes folyamat egységes kezelésével képes betölteni célját. A másodfokú bíróság az azonosítás és az igazoló ellenőrzés folyamatát, az egyes eljárási fázisokat, azok egymáshoz való viszonyát helytállóan mutatta be, és helytállóan emelte ki azok egységét.

A felülvizsgálati kérelem IV. pontjában hivatkozott igazságügyi szakértői bizonyításra a Pp. 177.§ (1) bekezdése alapján akkor kerül sor, ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik.

A Kúria értékelése szerint az, hogy bizonyos számú ügyfél mögött milyen adatok állnak, nem minősül szakkérdésnek, és az adatállomány kinyerésének esetleg speciális szakértelmet igénylő módja sem teszi azzá. A felperes mind az információhoz való hozzáféréssel, mind az adatoknak megbontásához szükséges eszközökkel rendelkezik. A jogerős ítélet mind a szakértő kirendelés, mind az adathordozók csatolására vonatkozó indítvány elutasítása kapcsán helytállóan emelte ki, hogy a tények közlése a felperes feladat volt, aki konkrét - álláspontja szerint helytálló - számszaki adatokat sem az elsőfokú bíróság előtt, sem a másodfokú eljárásban nem közölt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a bizonyításra vonatkozó álláspontjával a másodfokú bíróság megsértette volna a Pp. 336/A.§ (2) bekezdését.

A Pp. 324.§ (1) bekezdése következtében a Pp. bizonyításra vonatkozó általános szabályai a közigazgatási perekben is érvényesülnek, így irányadó a Pp. 164.§-a is. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata során tehát elsődlegesen a kereset előterjesztőjét, a támadott határozat jogszerűtlenségére hivatkozó felperest terheli a bizonyítás. A bizonyítási teher csak a Pp. 336/A.§ (2) bekezdése által nevesített körben fordulhat meg. Az alperest terhelő bizonyítás jogintézménye csak kivételesen és gondos mérlegelést követően alkalmazható. Az első- és másodfokú peres eljárásban egyetlen olyan esemény sem történt, amely miatt az alperesi oldalon a bizonyítás szükségessége merült volna fel, így nem sérülhetett a Pp. 336/A.§ (2) bekezdése.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a másodfokú bíróság sem a Pmt., sem a Pp. rendelkezéseit nem sértő jogerős ítéletét a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2014. május 29.

**Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné
Éva sk. előadó bíró, Dr. Mudráné
sk. bíró**

**dr. Oláh
dr. Láng Erzsébet**

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő